

— Ascultă, e simplu, nu mai pot rămâne mult timp la Souria, vin părinții ei și se vor întreba ce caut eu aici! Așa că, dacă nu ești jos la ea, la ora stabilită, îți cauți pe alta. Gata!

Și am pus receptorul în furcă.

Souria a rămas cu gura căscată. După părerea ei, eram stupidă. Mă comportam ca o adolescentă capricioasă și înăuntrul meu nu-mi era bine, chiar dacă îi spuneam Souriei că-mi era totuna dacă el venea sau nu. Eu consideram dragostea un fel de război de tranșee în care trebuia să ies învingătoare.

Dar nu luam lucrurile în răs, ca un clown care își bate joc de propria nefericire. În seara aceea pân-deam neliniștită prin fereastra mare care dădea spre parcare unde ne întâlneam. Îmi spuneam în gând: „Doamne, fă să vină, asta o să-mi închidă gura”.

O mașină a claxonat și inima a început să-mi bată mai tare. Souria mi-a spus:

— Du-te!

— Nu, sigur nu e el! Nu bate el cincizeci de kilometri și-și lasă și mama baltă ca să vină să mă vadă pe mine!

Dar el era. Atunci m-am repezit spre ușă, în timp ce Souria îmi striga:

— Biată imbecilă! Vezi bine că ești îndrăgostită!

Refuzam să fiu îndrăgostită, doream să păstrez impresia că mă joc și că, de fapt, câștigasem o bătălie asupra bărbaților în general, constrângându-l pe el să mă asculte.

Mai târziu, mi-am dat seama cât de falsificate erau poveștile de dragoste între fetele și băieții de

origine arabă din cauza minciunii permanente. Acele întâlniri secrete, ascunse față de părinți, folosirea unor șmecherii care nu țin decât datorită complicității unor prieteni sau prietene ori a vărului care e la curent, dar nu spune nimic pentru că nu e vorba de sora lui. Noi reconstituim în cartiere un fel de sat arab din vremurile de demult, în care relațiile între oameni implică un adevărat labirint de secrete, de lucruri nespuse. Toate astea duc la o lipsă de sinceritate totală în privința propriei persoane. Cine sunt? Ce caut? Unde îmi este propria identitate? Aparțin unui tată care nu mă iubește, cum aș putea să mă iubesc eu însămi și mai ales s-o mărturisesc? Într-o societate care proscribe instinctul de iubire, cum să-ți controlezi acest instinct fără să te îneci într-un ocean de frustrare?

Unele dintre prietenele mele franțuzoaice neașe înțeleg toate astea pentru că au crescut împreună cu noi. Dar altele au impresia că noi trăim pe altă planetă și că refuzăm să evoluăm.

Să te duci în centrul orașului într-o după-amiază sau la bibliotecă nu-i deloc ceva extraordinar. Nici să-ți întâlnești prietenul în public. Dar e un lucru posibil pentru ele, iar pentru noi – interzis. Ele cunosc puțin din infernul nostru, în sensul că se apropie de câteva dintre noi. Dar nu știu nimic despre ce se află în interior, despre ce se petrece cu adevărat în căminele noastre.

Celelalte, acelea care trăiesc la țară, în case individuale, care nouă ni se par somptuoase comparativ cu apartamentele noastre cu chirie redusă, nu înțeleg

nimic. Toate aceste interdicții li se par fără nicio valoare. Și, dacă încearcă să înțeleagă, noi le punem la locul lor:

— Bine, lasă, nu ai cum să înțelegi.

Pentru că ne e rușine de felul în care trăim. Chiar și față de prietenele cele mai apropiate, tot ne e rușine. E o rușine care ne însoțește pretutindeni. Rușine de condiția noastră, rușine că ne ascundem corpul, rușine de iubirile noastre. În timp ce altele nu fac din virginitatea lor o problemă de stat, pe noi cel mai mic sărut dăruit sau furat ne face, intim vorbind, să ne simțim vinovate. Cel mai mic gest de dragoste al cuiva este interpretat ca un atentat la pudoarea obligatorie.

În seara aceea, nu am fost o îndrăgostită franțuzoică. Kader a venit, eu triumfam asupra lui. Era mândria mea de fată arabă. Dacă mi-aș fi ascultat inima, ea ar fi zis altceva.

M-am întors acasă tot virgină în seara aceea. Știam că nu aveam să cedez.

A doua zi, nicio veste de la Souria. De obicei, a doua zi după o întâlnire, mă suna întotdeauna ca să-i povestesc cu lux de amănunte. M-am decis să sun la mama ei.

— Nu e acasă acum.

Duminică, la ora trei după-amiaza, nu era acasă? Nu trecuse să mă vadă, nu mă sunase, era ciudat. Spre sfârșitul după-amiezii, tot nu venise. Dar nu am insistat pe lângă mama ei. Nu trebuie să încălcăm niciodată faimosul protocol care constă în a cere informații despre întreaga familie și a saluta toate

generațiile, înainte de a putea avea acces la adevăratele informații. Se întâmplase ceva serios, iar dacă aș fi insistat, ne-ar fi interzis să ne vedem.

Seara însă, cu adevărat îngrijorată, am sunat totuși din nou.

— Nu, Leila, nu e aici, de fapt, s-a dus la sora ei...

Era o confirmare a faptului că se întâmpla ceva. Souria nu se înțelegea cu sora ei, care era prea rigidă și intransigentă. Fetele sunt întotdeauna îndepărtate în cazurile grave, și neapărat într-un mediu sever. Tonul mamei sale indica clar că nu trebuia să mai sun. Peste trei zile, o nouă tentativă; Souria tot nu era și, bineînțeles, n-am primit nicio explicație suplimentară.

Încercam să dau de prietenul ei, dar, cum nimeni nu răspundea, m-am decis să-l pândesc în holul blocului său.

A venit repede spre mine.

— Leila, ai vești de la Souria?

— Nu, tocmai!

— Nu ești la curent cu ce s-a întâmplat sâmbăta trecută? Erai cu ea totuși, nu?

— Da, la începutul serii, dar apoi am plecat. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Am făcut o prostie amândoi.

M-am gândit imediat că se culcase cu el și că aflaseră părinții. Dar nu era nici măcar asta!

— Tocmai plecuseși, eu treceam pe lângă bloc și, cum ea era singură, mi-a zis să urc cinci minute. Dar cele cinci minute au trecut repede și a venit fratele ei.

— Ea ți-a propus să urci? Sau tu ai insistat?

— Nu. Ea! Ea mi-a propus să urc!

— Și ai stat cu ea în apartamentul părinților ei, numai voi doi, singuri?

— Doar cinci minute... Nu făceam nimic rău! Dar a venit fratele ei, așa că m-am ascuns în camera din fund, după ușă. Numai că Souria s-a speriat atât de tare, încât el a bănuț ceva, m-a găsit și ne-am bătut. Am încercat să-i explic că vreau să mă căsătoresc cu sora lui, dar el m-a aruncat pe ușă afară! Și acum nu știu unde e ea!

Asta era, rușinea. Faptul de a fi intrat cinci minute la logodnica lui în absența familiei sale și de a fi fost surprins singur cu ea. Prietena mea își asumase un risc foarte mare. Nici eu nu aș fi făcut așa ceva vreodată. O fată nu decide singură să deschidă ușa unui reprezentant al sexului masculin. Doar tatăl sau fratele au dreptul să autorizeze vizita unui străin de familie.

Souria a reapărut după cincisprezece zile, slăbită cu totul. Tatăl ei o legase de pat timp de cinci zile, întinsă pe burtă, cu picioarele și mâinile legate de bare. Îi dădeau să mănânce ca unui câine, îi era imposibil să se miște sau să se întoarcă, se hrănea ghemuită și practic nu a mâncat nimic. Dacă cerea să meargă la toaletă, mama ei o insulta:

— N-ai decât să te piși pe tine, asta o să-ți facă bine...

Părinții ei sunt originari dintr-o regiune a Marocului unde poți să-ți ucizi fiica în numele onoarei. Bineînțeles că i-au interzis prietenului ei să se mai învârtă pe lângă ea sau chiar s-o privească. Nici nu se punea problema unei căsătorii.

Nu numai că atentaseră la onoare amândoi, dar, circumstanță agravantă, pretendentul mai era și kabil și algerian.

Mama Souriei avea și ea motivele ei să-l respingă, niște motive complet ridicole, dar care, din păcate, contau.

Sora prietenului Souriei se măritase și mama Souriei făcuse prăjiturile pentru nuntă, fiindcă cele două mame se cunoșteau între ele. Iar refuzul ei venea acum și din faptul că familia băiatului își bătuse joc de ea, chipurile.

— Au venit la mine să-mi ceară să le fac prăjiturile? Asta a fost pentru ca băiatul lor să o întâlnească pe fata mea! Și toată lumea știa asta, în afară de mine!

Întâmplător, nu a fost așa. Souria se îndrăgostise singură de băiat, a cărui familie nu știa de această relație. Și se iubeau sincer.

Altă dezonoare mai importantă: faptul că Souria avusese tupeul să invite un băiat în casa părinților săi făcea ca asupra virginității ei să planeze îndoiala. O fată care face așa ceva comite un mare păcat. Nu este *halal* să aduci un bărbat în casă, este *halam*, *halal* fiind ceea ce este îngăduit de Dumnezeu, iar *halam* – ceea ce este un păcat. Souria era deci fiica păcatului.

După eliberarea sa, Souria i-a „mâncat creierul mamei sale”. Această expresie înseamnă, în limbaj de cartier, că a convins-o până la urmă să o ierte muncind, ca mine, ca angajată pe perioadă determinată și aducând acasă tot salariul. Și scandalul s-a stins.